

Qua Ngưỡng Cửa Vinh Hiển (2)

Năm Vị Giáo Sĩ Bị Thảm Sát Bởi Thổ Dân Auca

Công Việc Rao Truyền Tin Lành Cho Người Auca

Ecuador là một nước ở Nam Mỹ, theo chánh thể cộng hòa. Thủ Đô Quito nằm sát dưới Xích Đạo. Năm vị giáo sĩ đều từng sống ở Quito một khoảng thời gian. Họ tiến về khu rừng phía đông, vượt qua những ngọn núi thuộc dãy Andes cao ngất, rồi lại lặn lội xuống khu "rừng mưa". Muốn đi đến đó, họ chỉ có thể lựa chọn một trong hai phương tiện di chuyển: hoặc đi bằng một loại phi cơ thương nghiệp nhỏ, chuyển bay thì mỗi tuần chỉ có một lần, hoặc đi bằng một loại xe lửa mà giờ khởi hành không nhất định. Hai thầy Jim và Pete đã chọn đường bộ trong chuyến đi đầu tiên vào khu rừng rậm. Đường xe rất gồ ghề, nhưng phong cảnh thì tuyệt đẹp.

Tại địa điểm Bãi Dừa (Palm Beach) là nơi mà 5 vị giáo sĩ đang chờ đợi những người thổ dân Auca xuất hiện. Một trong những việc đầu tiên mà các thầy phải làm là lựa chọn một thân cây để xây một căn nhà. Nhà được dựng lên cách mặt đất khoảng chín thước, điều này bảo đảm sự an ninh vào đêm, đặc biệt là khi ngọn đèn dầu được đốt ở dưới thân cây làm sáng tỏ cả khu vực.

Auca là một bộ lạc hung tợn khét tiếng, chưa hề có người ngoài thăm viếng, nếu có ai viếng thăm thì chắc khó mà toàn mạng sống trở về. Sau những lần trao đổi quà và những thông điệp, những đám ứng thiện cảm của người Auca đã khuyến khích các vị giáo sĩ tiến triển công việc gặp gỡ với dân Auca hầu chia sẻ Tin Lành của Chúa Giê-su cho họ.

Thầy Nate tìm nơi có thể làm bãi đáp cho phi cơ. Để chuẩn bị, thầy đã phải mất sáu chuyến bay để chuyên chở tất cả các vật dụng cần thiết đến Bãi Dừa. Vào ngày 2 tháng giêng năm 1956, năm vị giáo sĩ đã đặt chân lên Bãi Dừa.

Đang khi các thầy ở trên bãi, thì Betty là vợ của thầy Jim ở tại trạm Shandia đón nghe tin tức về Bãi Dừa. Cứ mỗi chuyến bay của thầy Nate, thì Marjorie vợ của thầy Nate đều đi ra ngoài để quan sát thời tiết, và bà sẽ cho thầy Nate biết tình hình khí tượng trước khi phi cơ đáp xuống. Nếu không có những phương tiện thông tin qua làn sóng ngắn radio thì chương trình phi hành sẽ không thể thực hiện được.

Năm Vị Giáo Sĩ Bị Thảm Sát Bởi Thổ Dân Auca

Cuộc Gặp Gỡ Đầu Tiên Với Người Auca

Vào thứ sáu, ngày 6 tháng giêng năm 1956, sau ba ngày chờ đợi trên bãi, các vị giáo sĩ thấy ba người Auca xuất hiện, một người đàn ông và hai người đàn bà. Cả ba đều khá trẻ. Các thầy đặt tên cho họ, người đàn ông là "George". Lẽ tất nhiên, đôi bên đều không hiểu nhau, chỉ trừ vài tiếng mà thầy Jim đã học được từ một phụ nữ người Auca. Chàng "George" xem có vẻ rất tự nhiên. Anh lấy làm thích thú về phi cơ, thậm chí anh ta còn xin được bay một vòng, khi bay đến ngôi làng mình, anh ta vui mừng cười khúc khích và còn nghiêng mình ra ngoài để vẫy tay và kêu lớn tiếng khi thấy những khuôn mặt quen thuộc. Trở về Bãi Dừa thì George nhảy xuống phi cơ và vỗ tay mừng rỡ. Còn "Delilah", một trong hai người đàn bà Auca trẻ tuổi thì mê say về cách cấu tạo của phi cơ. Cô cọ xát người vào thân phi cơ và dùng cánh tay mình bắt chước cách bay lượn. Thầy Nate bèn trao tặng cho cô một chiếc phi cơ kiểu mẫu nhỏ, cô ta vui sướng tiếp nhận món quà này.

Các giáo sĩ thấy George đặc biệt để ý đến chiếc phi cơ, họ cố gắng giải thích cho anh hiểu cách xây một bãi đáp tại ngôi làng anh. Lúc đầu George không hiểu danh từ "cây" mà các thầy nói bằng tiếng Auca. Cuối cùng khi anh hiểu ý, anh giúp họ sửa cách phát âm cho đúng. Các thầy cặm vào bãi cát những khúc củi tượng trưng cho những "thân cây" chưa đốn đi. Với chiếc máy bay kiểu mẫu nhỏ, thầy Nate cho George thấy rằng phi cơ sẽ bị rớt và đâm vào những thân cây. Rồi các thầy diễn lại cảnh này, nhưng lần này dùng những dao dài để đốn "thân cây" mà xây bãi đáp. Các vị giáo sĩ cũng cho ba người khách coi những vật kỳ lạ tân tiến. Ba người Auca này trông rất bình tĩnh, thoải mái và tự nhiên. Họ có vẻ hồn nhiên và thân thiện. Các thầy mong rằng họ được mời đi thăm viếng ngôi làng Auca. Vào buổi chiều tối, ba người khách rời khỏi Bãi Dừa. Các thầy trông đợi họ trở lại.

Vào trưa Chúa Nhật, ngày 8 tháng giêng 1956, thầy Nate báo tin cho bà vợ là Marjorie biết rằng trên phi cơ thầy đã nhìn thấy một đoàn mười người Auca đang đi trên đường. "Không chừng họ sẽ đến Bãi Dừa vào buổi chiều hôm nay. Hãy cầu nguyện cho chúng tôi." Thầy Nate cảm thấy đây là thời điểm Chúa Trời đã chọn để họ gặp gỡ người Auca, và thầy hẹn sẽ liên lạc với bà vợ vào lúc 4 giờ 30 chiều.

Đúng 4:30 chiều ở trạm Shell Mera, Marjorie bật máy thu làn sóng ngắn chờ đợi tin tức. Đây là thời điểm trọng đại, bà tự nhủ và hỏi: "Không biết các thầy có được mời đến thăm viếng ngôi làng Auca không? Có những diễn tiến gì mà Nate sẽ thông báo cho tôi biết nữa đây?" Nhưng máy không nhận được dấu hiệu nào cả. "Đồng hồ của Nate có đi trễ không?"

Qua Ngưỡng Cửa Vinh Hiển (2)

Marjorie và Olive vợ thầy Pete Fleming nóng lòng chờ đợi. Ở Arajuno, hai bà Marilou vợ thầy Ed và Barbara vợ thầy Roger liên lạc với Shell Mera. Nhưng hoàn toàn yên lặng!

Thời gian trôi qua, 5 phút, 10 phút... Chẳng lẽ họ lo tiếp đón đến nỗi quên liên lạc với vợ sao? Vô lý quá, chuyện gì đã xảy ra? Sự gặp gỡ với người Auca đã diễn ra như thế nào?

Chuyện Gì Đã Xảy Ra Trên Bãi Dừa

Không chừng radio của các thầy không chạy, điều này đôi khi cũng xảy ra. Những người vợ nằm lấy từng tia hy vọng nhỏ, họ không muốn nghĩ đến những chuyện không may. Ở Arajuno, Barbara và bé Beth Youderian có vẻ phấn khởi hơn một chút, vì theo dự tính thì thầy Roger sẽ đến Arajuno tối nay. Chắc chắn chiếc máy bay tí hon sẽ xuất hiện ở trên đỉnh cây trước khi mặt trời lặn. Barbara và Beth cứ đi tới đi lui dọc theo bãi đáp, chờ đợi.

Thứ hai, ngày 9 tháng giêng, 1956, vào lúc 7 giờ sáng, Johnny Keenan, bạn của Nate Saint trong "Hiệp Hội Giáo Sĩ Phi Hành" bay về phía Bãi Dừa. Trong lúc đó Marjorie gọi Betty vợ thầy Jim ở Shandia qua máy radio làn sóng ngắn cho biết rằng: "Hoàn toàn không nhận được tin tức gì của các thầy từ trưa hôm qua đến giờ." Betty biết rằng chắc có điều gì không hay xảy đến. Một câu Kinh Thánh mà Chúa Trời đã in sâu vào tâm trí của bà khi mới đến Ecuador đột nhiên trở lại một cách rõ rệt: "Khi người vượt qua các dòng nước, ta sẽ ở cùng người, và khi qua các sông, chúng sẽ không tràn ngập người..." Betty lên trên lầu tiếp tục giảng dạy lớp đọc và viết cho các chị em thổ dân, vừa im lặng cầu nguyện: "Chúa ơi, chớ để các dòng nước tràn lấp con."

Vào khoảng 9 giờ rưỡi, Marjorie vợ thầy Nate cho biết tường trình của Johnny. Chiếc phi cơ màu vàng đã được tìm thấy trên bãi, tất cả những lớp vải bọc cánh đều bị xé đi, và hoàn toàn không thấy bóng người.

Tối hôm đó các nhân viên quyết định tổ chức một toán cứu cấp đường bộ. Frank Drown là một giáo sĩ bạn của Roger, thầy làm việc trong bộ lạc Jivaros, thầy có 12 năm kinh nghiệm về đi rừng, cho nên thầy sẽ hướng dẫn toán đó. Bác sĩ Art Johnston, một vị y sĩ liên hệ với đài radio truyền giáo ở Quito, thủ đô của Ecuador, cũng tình nguyện cùng đi để lo về vấn đề y tế. Mười ba binh sĩ Ecuador cũng xin tham dự.

Thứ tư, Johnny Keenan lại bay một lần nữa trong chiếc phi cơ thứ hai của Hiệp Hội Giáo Sĩ Phi Hành về hướng Bãi Dừa để xem có dấu hiệu sự sống gì không. Marjorie đang túc trực

Năm Vị Giáo Sĩ Bị Thảm Sát Bởi Thổ Dân Auca

chờ Johnny báo cáo, từ chiều Chúa Nhật đến giờ bà gần như chưa hề rời máy radio. Barbara, Olive vợ của thầy Pete và Betty đang ở trên lầu. Bất thành linh, Marjorie kêu lên: "Betty! Barbara! Olive!" Betty vội chạy xuống lầu, Marjorie đang đứng đó và đầu dựa vào radio, mắt bà nhắm lại. Sau một hồi, bà nói: "Johnny thấy một xác chết."

Cách nơi chiếc phi cơ truyền giáo màu vàng khoảng hơn 400 thước, Johnny nhìn thấy một cái xác nổi lên trên sông, mặt úp xuống, mặc quần kaki và áo T-shirt trắng, đó là đồng phục quen thuộc của các thầy. Barbara nhận thấy đây không phải là Roger, vì thầy Roger mặc quần jeans màu xanh dương. Tiếng radio lại vang lên, lại nhìn thấy một cái xác khác, khoảng 70 thước ở phía dưới Bãi Dừa. Mọi người đều không biết hai cái xác đó là ai.

Thứ năm, sau khi cắm trại qua đêm tại Oglan, toán cứu cấp đường bộ khởi hành và tiến vào một cách thận trọng dọc theo sông Curaray hướng về Bãi Dừa. Một nhóm khác là thổ dân Quichuas trong hai chiếc xuồng tiến lên từ hạ lưu của con sông, nhằm về hướng của toán cứu cấp. Họ là một nhóm thổ dân thuộc trạm của thầy McCully tại Arajuno. Họ đã chủ động và can đảm đi trước mọi người tiến vào Bãi Dừa thuộc lãnh thổ của bộ lạc Auca.

Khi một Tín Đồ trong nhóm thổ dân Quichuas này báo tin cho biết đã tìm thấy xác của thầy Ed ở trên bãi ngay tại mé nước, mọi người đều đau lòng. Anh Tín Đồ thổ dân này đem theo đồng hồ đeo tay của Ed. Bấy giờ các giáo sĩ trong toán cứu cấp biết rõ một trong hai người đã gục ngã là ai, nhưng họ nghĩ rằng vẫn còn hy vọng, không chừng ba người kia có thể sống sót. Họ tiếp tục cuộc hành trình. Tối đó, họ dừng lại và cắm trại ở El Capricho là nơi dân Auca đã từng giết vài người. Họ dựng lên vài cái chòi lá nhỏ, đặt toán canh gác gồm 2 vị giáo sĩ, hai binh sĩ Ecuador và hai thổ dân Quichuas.

Trong ngày đó, thiếu tá không quân Nurnberg của toán đường bay trong chiếc trực thăng quân sự đáp xuống Bãi Dừa trước tiên. Ông nhảy xuống và nhìn chung quanh, những giây phút lo lắng trôi qua, ông điện về: "Không có ai ở đây cả." Trực thăng lại cất cánh, bay chậm dọc theo con sông, qua bên kia bờ rồi dừng lại. Mấy phút sau, ông lại tiếp tục tiến lên và dừng lại khoảng 200 thước xa hơn. Rồi lần thứ ba và lần thứ tư nữa, trực thăng như treo bất động cách mặt nước khoảng bốn thước. Bốn lần ngừng lại là bốn lần mục kích những cảnh đau lòng. "Chúng tôi đã tìm thấy bốn xác chết trong con sông." Thiếu tá Nurnberg cho biết. Còn xác của Ed mà thổ dân Quichuas thấy thì lúc đó không còn trên bãi nữa. Không chừng đã bị đẩy trôi đi bởi cơn mưa và dòng nước lớn tối hôm qua.

Qua Ngưỡng Cửa Vinh Hiển (2)

Sáng thứ sáu toán đường bộ tiếp tục chặng đường cuối cùng để đến Bãi Dừa. Họ thấy chiếc phi cơ truyền giáo màu vàng với đôi cánh bị xé và lật đi, và những xác chết nằm dọc theo bờ sông. Khung cảnh thật là kỳ quái. Một cơn giông to kéo đến dưới bầu trời nhiệt đới. Mưa trút xuống như nước đổ. Các vị giáo sĩ trong toán cứu cấp rất mệt mỏi, họ nhìn lẩn chột những người bạn của họ mà thân thể không còn nhận ra được là ai. Một vị nói: "Như vậy tốt hơn, tôi cảm thấy đỡ đau đớn."

Liên sau lễ mai táng, thiếu tá Nurnberg hướng dẫn toán cứu cấp đường bộ ra khỏi nơi nguy hiểm. Chiếc xuồng chở đầy người và di vật của các vị giáo sĩ tử nạn từ từ rời Bãi Dừa. Vừa đi đường bộ lẫn đường sông, khi xuyên qua lãnh địa của dân Auca, tay của mọi người đặt trên cò súng, những đôi mắt nhìn cách khẩn trương quan sát khu rừng chung quanh.

Thứ bảy, khoảng trưa đoàn người vượt ra khỏi ranh giới của người Auca một cách an toàn. Họ ngủ đêm tại một nơi cách Arajuno 6 tiếng đồng hồ bằng đường bộ. Hôm sau, 3 giờ chiều Chúa Nhật họ về đến Arajuno, mang theo những bộ phận còn lại của chiếc phi cơ cùng với những cây lao đã giết hại các vị giáo sĩ mà họ đã tìm thấy trên Bãi Dừa.

Tâm Linh Tôi Yên Ninh Thay

Tại trạm truyền giáo Shell Mera, những bà vợ của năm vị giáo sĩ tử nạn đang chờ đợi. Qua thông tin của máy radio, họ đều biết rằng các thầy đã bỏ mạng. Nhưng họ muốn biết rõ mọi chi tiết. Thiếu tá Nurnberg bắt đầu kể những gì ông biết cho bà Marjorie vợ thầy Nate trong khi hai bà Olive và Barbara đứng nhìn. Sau đó mọi người đều tụ lại trong nhà bếp. Mở sổ tay của ông ra, thiếu tá Nurnberg kể lại những gì ông đã thấy: "Một xác chết vướng ở dưới nhánh của một cây ngã xuống, chỉ thấy một bàn chân mang vớ màu xám hiện ra ở trên mặt nước. Vị này mang một dây nịt lưng màu đỏ với loại chỉ đan." Cặp mắt của bốn người vợ cùng nhìn về phía Olive Fleming. "Đó là Pete," Olive nói một cách ngắn ngủi. "Một xác khác mặc T-shirt và quần jeans màu xanh." Chỉ có mình Roger mặc quần jeans. Rõ ràng cả năm vị giáo sĩ đều bị những cây lao đâm vào thân thể mà chết đi. Trên thân ngọn lao đâm vào thân thể của Nate Saint có quấn một tờ truyền đạo đơn mà các thầy đã thả xuống cho người Auca. Gần chỗ tìm thấy thân thể của Jim Elliot thì có một cây lao phóng và cắm ở lòng sông.

Các khuôn mặt của 5 người góa phụ trẻ tuổi mang vẻ sầu tư và mòn mỏi, nhưng không hề có sự than trách hoặc tự thương hại. Steve, đứa con trai 3 tuổi của Nate Saint đang đứng ở ngoài hành lang, em có vẻ không hiểu chuyện gì đã xảy đến cho ba của mình, và chắc

Năm Vị Giáo Sĩ Bị Thảm Sát Bởi Thổ Dân Auca

không nhận thức được điều mỉa mai về con két đang đậu kể bên. Con két đó là món quà mà người Auca đã tặng cho các thầy truyền giáo.

Sau cùng, phái đoàn quân sự rời khỏi một cách lặng lẽ. Hưng tin họ mang đến đã được đón nhận một cách trầm tĩnh. Barbara viết lại:

“Chúa Trời cho tôi câu Kinh Thánh này cách nay hai hôm, **Thi Thiên 48:14**: “Vì Đức Chúa Trời này là Chúa của chúng ta đời đời vô cùng, Ngài sẽ dẫn dắt chúng ta cho đến chết.” Khi tôi phải đối diện với hưng tin của Roger, lòng tôi tràn đầy sự ngợi khen Chúa, vì Roger đã đến đây để làm theo ý muốn của Chúa, nên Ngài đã gìn giữ tâm hồn chúng tôi trong cơn đau buồn, khủng khiếp. Ngài còn khiến lòng chúng tôi tràn đầy sự bình yên hoàn toàn của Chúa.”

Không ai biết rõ chuyện gì đã xảy ra trên bãi, và tại sao sự gặp gỡ có vẻ thân thiện lúc đầu đã trở thành một cuộc thảm sát. Tại sao? Tại sao? Rất nhiều câu hỏi cần được nêu ra nơi đây: Tại sao thảm kịch này lại xảy ra? Rõ ràng các vị giáo sĩ này đã dẫn thân trong đức tin để rao truyền Tin Lành, tại sao Chúa lại không bảo vệ họ? Đức Chúa Trời của họ ở đâu rồi? Còn công việc rao truyền Tin Lành giữa người Auca thì ra sao, có phải đã kết thúc với màn cuối của vở thảm kịch này chăng?